

Ջ Ի Ն Ո Ւ Ռ Փ

»

Հակառակ խոնարհ, գրօշակ մի ձեռին
Գրնում է դանդաղ, գինուորքն արին.
Գրօշակին վրայ, հին, պատառոտած՝
Որոշ երևին այս տառեր գրուած՝

Հայրենիք:

Դեռ այտից վրայ՝ կաթիլք արտասուաց,
Փայլէին տըխուր փայլով սիրաթաց,
Ջի բաժնուեր էր նըրանցից որ սիրէր.
Եւ որ այս բառով միայն ըսփոփուէր,
Հայրենիք:

Հանդիպում էր նա խոշնեալ ճամբորդին,
Որ հանգչէր խաղաղ՝ ցուպն ի մէջ ոտին,
Հրաւիրէր քաջին իրեն հանգըստեան.
Բայց նա յառաջ գնար, տալով պատասխան՝
Հայրենիք:

Որտորդըն ասէր, որ ըզգոյշ լինի,
Թէ առաջնաձեռն ժայռ, լիռներ անցնի,
Ուր մահ զահալէժ տայ մի փայլ մոլոր.
Բայց նա միմիջէր շրթներով բոսոր՝
Հայրենիք:

Պատանին ուրախ և շողովով վըսեմ,
Գընար ժպտերես՝ մահու վտանգին դէմ.
Ոչ լիռ, ոչ անձաւ, ոչ դաշտ, ոչ անտառ,
Չէին խոշընդոտ, յառաջ գնար, մընջէր,
Հայրենիք:

Նա հանդիպեցաւ կուսին նազենի,
Որի տասնևութն զարուեք ծագկենի
Երգիկանց բոյրերով զարդարել էին.
Լըսեց որ քաջըն ասէր կաթոգին՝
Հայրենիք:

« Ո՛հ ցընորք, գոչեց լեռների հարսը,
« Հայրենիքդ անշուշտ տայ քեզ օրհասը.
« Ե՛կ իմ զըրկի մէջ, գտնել սէր և կեանք».
Բայց նա իւր սըրտին զըրել էր փականք՝
Հայրենիք:

Արեն երբ նորից երկինքը կապտեց,
Դաշտերն և լեռինք մառախուղ պատեց.
Յանկարծ մարտագոռ ճիշէր և արմուկ
Խափանեցին ձայնն որ հընչէր փափուկ՝
Հայրենիք:

Բայց միգահալած քամին սուրալով,
Պատեց դիականց կոյտերն ի հոլով.
Երեցաւ դաշտում, քաջըն վիրազարդ,
Որ դեռ մըմիջէր՝ մեռելից ի բարդ՝
Հայրենիք:

Մեռաւ՝ երկընթին աչքերը յառած,
Կեանքն իւր հայրենեաց, հոգին առ Աստուած.
Դրօշակըն ծածկեց իւր դրօշակակիր,
Յորում կար զըրուած իւր տապանագիր՝
Հայրենիք:

» » »

Հ Ա Յ Ո Յ Թ Ա Պ Ը

»

Ի՛նչ փոյթ, թէ օտարն՝ փայլում է ուժով,
Իւր հաբըստութեամբ, յաղթանակներով,
Եւ կամ իւր փառաց կարմիր ծիրանին՝
Դեռ չէ խանըւած արեանը զոյնին:

Ինչո՞ւ ցաւելով՝ յիշեց մեր փառքը,
Մեր յափըշտակուած, կորած սուրբ թաղը,
Ինչո՞ւ զըրացւոյն մարգրեալ լողողուն,
Արցունք է բերում՝ մեր կոյր աչքերուն:

Հայ ազգն առաւել՝ ուրիշ ազգերից,
Երնորակի է իւր մտքի կողմից,
Հայն ընդունակ է՝ ամեն գիտութեանց.
Այդ չէ՝ միթէ մեր երբնապարզեւ դանձ:

Այդ ցոյց է առիւթ որ մենք մեր թաղը՝
Ունինք լաւ պահուած՝ մեր զխնի ներք.
Այն որ կար գրեթէ՝ կորաւ, էլ չի կայ.
Սակայն ներսինը, միշտ մեզ կը մշտայ:

Գոնեայ այդ ներքին թաղը լաւ խնամեց,
Իւր զոհարիկներն, ոսկին փայլեցնեց.
Եւ հարստացեանց նորան ուսումով,
Թշնամեաց յաղթենք՝ յարգանք ազգելով:

Թե՛ այլք ունին թաղ՝ մեծ իշխանութիւն,
Մենք իսկ կ'ունենանք ուսնալ միութիւն.
Ոսկին չի փայլեր ի մէջ խաւարին.
Աշխարհք պէտք ունի՝ նախ մշտաց լոյսին:

Պ. Հ. ԱՅԻՄԵԱՆ